

HENRIK NEERGAARD

NATVILLE

Andre bøger af samme forfatter på Forlaget BoD:

Den digitale litteraturs velsignelser – 2019

Dovne Kenneth – eller troen på utroskab. Roman, 2019

Dalredage. Diesel-haiku, 2019.

Indholdsfortegnelse

Første kapitel

Kapitel 2

Kapitel 3

Næste kapitel

4. kapitel

Kapitel 6

Så er det blevet kapitel 7

Kapitel 8

Kapitel 9

Kapitel 10

Kapitel 11

Tolvte kapitel

Trettende kapitel

Kapitel 14

Kapitel 15

Kapitel seksten

Kapitel 17

Kapitel 18

Kapitel 19

Kapitel 20

Kapitel 21

Så er det kapitel 22

Kapitel 23

Kapitel 24

Kapitel 25 her.
Kapitel 25 (nej, 26)
Kapitel 27
Kapitel 28
Kapitel 29
Kapitel 30
Kapitel 31
Kapitel 31
Kapitel 33
Kapitel 34
Kapitel 35
Kapitel 36
Kapitel 37
Kapitel 38
Kapitel 39
Kapitel 40
Kapitel 41
Kapitel 42
Kapitel 43

Første kapitel

*Hvor jeg bl.a. indgår et væddemål,
som jeg får nogle problemer med*

Det er Monas skyld. Det er det altså. Helt sikkert. Det er hævet over enhver tvivl. Simpelthen. Det er hende, der er skyld i alt det her. Det er hende, der fik mig til det. Eller, det var jo egentlig hendes søster. Men det var Mona, der inviterede mig med til den der sammenkomst, hvor hendes søster også var med. Og det var hende, altså hendes søster, der lokkede mig til at indgå det der væddemål.

Okay, jeg var jo nok heller ikke helt ædru. Måske endda temmelig fuld. Det indrømmer jeg gerne. Det har jeg slet ingen problemer med. Men det er der vel heller ikke noget forkert i, skulle jeg mene. Det var jo en julekomsammen, og det var allerede over midnat. Så hvorfor skulle jeg ikke være fuld?

Det ville da næsten være mere mærkeligt, hvis man ikke var det. Og hun var da også selv temmelig beruset. Det var vi jo alle sammen. Selv om hun ikke rigtig ville være ved det. At hun også selv var pisse snalret. Typisk hende. Men det var jeg altså også selv.

Ellers ville jeg da aldrig være gået med til sådan et væddemål. Jeg var endda dum nok til at vædde hele 1.000 kr., da hun blev ved med at udfordre mig, og sagde, at det kunne jeg garanteret ikke.

Altså skrive en bog. Gu' kan jeg da så? Selvfølgelig kan jeg da skrive en bog, fuldstændig lige så godt som enhver anden. Selvfølgelig kan jeg da det, hvis jeg vil. Det sagde jeg. Fordi hun blev ved med at punke mig med, at jeg ikke kunne.

Og at det kun er sådan nogle akademikere som hende selv, der kan skrive bøger. Men gu' er det da ej. Det kan jeg sgu da også. Og så var det, at hun udfordrede mig til det der væddemål. Så nu hænger jeg altså på den.

Og nu går jeg altså i gang. Det bliver jo nok bare sådan noget fra min daglige tilværelse, som jeg noterer ned og så lige broderer lidt på, måske. Sådan lidt dagbog, måske et par ekstra krøller på. Sådan noget i den stil. Men det skulle vel også være fint nok.

Så minder det jo ret meget om det der, som man kalder for autofiktion, og som vist nok er noget af de mest hotte blandt mange forfattere for tiden. Det siger hun i hvert fald. Hende søsteren. Så nu er jeg altså startet på det der skriveri. Jeg ved sgu ikke rigtig, hvordan det bliver. Jeg er faktisk selv ret spændt på det.

Måske bliver det noget værre gylle. Det håber jeg selvfølgelig ikke. Men så er det altså også deres skyld. Mona og søsteren, der fik lokket mig ud i det her. Men jeg skal sgu nok få fyldt den her bog med et eller andet. Så svært kan det vel heller ikke være.

Kapitel 2

Hvor der kommer lidt mere gang i handlingen, det regner jeg i hvert fald med

Okay, så starter jeg. Jeg gider altså ikke skrive dato. Det er jo alligevel ikke nogen rigtig dagbog. Sådan en, hvor man skal skrive noget hver dag. Uanset om man har oplevet noget spændende eller ej. Det gider jeg altså ikke. Så bliver det også alt for kedeligt. Og jeg skal jo også have tid til andet end det her.

Så nu prøver jeg altså. Jeg tager min gode vilje frem, det gør jeg sgu. Jeg kigger lidt på den, tænker hvad er det nu jeg skal gøre med den lige nu. Så får jeg en slags idé. Jeg smider min gode vilje ind i midnatstimen. Som om det er et skab, jeg smider den ind i, måske. Måske et klædeskab, klæder skaber folk, siger man jo. Eller måske er det en slags forråds-kammer. En slags lager af et eller andet. Af god vilje måske. Eller bare af en masse ord og bogstaver. Eller tanker, der kan skrives ned. Det er altid rart at have noget i baghånden. At have noget på lager til dårligere tider. Gem noget god vilje til en regnvejrsmiddag, som man siger.

Sådan en grå og sur dag, hvor alting går dig imod. Så er det da meget godt at have sådan et par små depoter af god vilje liggende rundt omkring, som man kan trække på. Derfor økonomiserer jeg også altid lidt med min gode vilje, når den er der. Så man ikke driver rovdrift på den. Det er jo

altid det er strengt nødvendigt at have den fremme. Man skal jo heller ikke overtrække kontoen.

Ja, jeg ved godt, at der er nogen, der siger, at den, der gemmer til natten, gemmer til natten. Nej, vrøvl, jeg mener, den der gemmer til natten, gemmer til katten. Det kan godt være lidt svært at holde styr på den slags her i ulvetimen lige efter midnat. Ja, jeg taler om den gode, gamle ulvetime. Der mellem midnat og klokken et, hvor det er vampyrer og genfærd og gespenster, man skal kæmpe med. Og ikke bare nogle forhastede indkøb på vej hjem fra arbejde, noget stresset madlavning og nogle kræsne, utidige unger, der skal fodres af. Sådan bliver alting banaliseret i det moderne samfund. Og så vil i øvrigt slet ikke begynde at kommentere på, hvorfor det der udtryk med ulvetimen har skiftet betydning, og hvad det fortæller om samfundet i dag. Den slags giver jeg mig ikke af med, for det er hverken tiden eller tiderne til.

Jeg har nemlig lidt småtravlt med at få styr på denne her underlige skæve og uregerlige time, der ligesom svæver mellem nat og dag. Eller for at være korrekt, så er det selvfølgelig mellem dag og nat, og ikke mellem nat og dag. Ja, det er den her ulvetime, jeg taler om stadigvæk. Det her ingenmandsland, hvor dagens energi er ved at være udtømt, og nattens energi endnu ikke rigtig er kommet op i gear.

Men i øvrigt, så tror jeg slet ikke på det der med at gemme til katten. Jeg holder nemlig slet ikke kat, så der er ikke nogen kat at gemme noget til. Naboens kat gider jeg ikke fodre på, det må hun selv sørge for.

Så jeg gemmer altså ikke noget til katten. Jeg gemmer heller ikke noget til natten. Det gør jeg ikke. Jeg gemmer netop ikke min gode vilje til natten. Jeg gemmer den ikke TIL

natten. Tværtimod, jeg gemmer den FOR natten. Jeg gemmer den væk et sikkert sted. Næsten som hvis jeg havde en bankboks. Bag lås og slå inde i en slags mental bankboks. Så den ikke bliver indfanget og overgramset og fordærvet af natten og al dens væsen. Sådan! Eller tænk, hvis jeg tabte den ude i byen. Det kan man faktisk nemt komme til. Især hvis man er i byen om natten, og det er blevet temmelig sent, og man også har fået lidt at drikke.

Så jeg lader min gode vilje blive hjemme. Den skulle jo helst være nogenlunde uskadt og intakt, så jeg kan tage den frem fra skabet en gang i morgen formiddag. Erfaringen siger mig nemlig, at sådan en morgen eller formiddag, efter sådan en nat, hvor man måske har været lidt rigelig meget rundt i byen, der kan man faktisk godt få brug for en hel del rigtig god vilje.

En lille pause. Jeg skænker mig en enkelt lille whisky. Kun en enkelt.

En. Enkelt. Lille. Whisky.

Punktum. Punktum. Punktum.

Tid til lidt eftertanke, inden jeg går videre med nattens gerninger.

Så går jeg ind i værelset ved siden af og hen til det gamle sortmalede skab. Det er lidt af en rædsel, bestemt ikke kønt at se på. Noget af et skrummel, og ikke engang særligt praktisk indrettet. Så jeg ved egentlig ikke, hvorfor jeg beholder det. Det var det, jeg arvede efter onkel Rufus. Det hed han faktisk. Ja, okay, han var måske nok lidt af en køter, og fræk som en slagterhund. Så måske passede navnet meget godt. Han var også en hund efter hurtige biler og frække damer og kulørte drinks og al den slags, men ellers nå, det fører vist for vidt, det her. Men jeg kan roligt

sige, at i sammenligning med ham, så er jeg altså nærmest et totalt dydsmønster.

Alligevel testamenterede han mig et stort skab fuldt af gamle pornoblade og den slags. Eller måske netop derfor. Det foretrækker jeg i hvert fald at tro. Det lyder da pænere end det modsatte. Men det var lidt pinligt, at det ligefrem stod i hans testamente, sort på hvidt. Og jeg havde jo sagt ja til det der med at vedkende mig arv og gæld, fordi jeg troede, at han havde en hel del penge sparet sammen, for det var der blevet talt om, og det kunne jeg også huske, at han tidligere havde haft. Men det viste sig, at han havde soldet det hele op. Så det eneste han efterlod sig, var det der grimme gamle skab med dets mere eller mindre obskøne indhold. Sådan kan det gå.

Da jeg fik skabet, var det både låst med en almindelig lås og med to svære hængelåse. Og det var en udtrykkelig betingelse, at jeg først åbnede det, når jeg havde fået skabet transporteret hjem til mig selv. Han havde endda skrevet et temmelig langt og næsten helt rørende brev til mig. Eller sådan rigtig sentimentalt, i hvert fald. Et rigtig håndskrevet brev med hans karakteristiske håndskrift.

I brevet stod der en hel masse floromvundne fraser og rørstrømske udtryk om alle de værdifulde ting, der var i skabet, og som han mente ville berige min tilværelse. Så jeg troede jo, at det var her, han havde gemt en formue i penge eller værdigenstande eller aktier eller en sjælden frimærkesamling eller noget i den stil. Men der blev jeg altså slemt skuffet.

Og så indeholdt skabet omkring et halvt tons gamle slidte og krøllede pornoblade og knaldromaner og den slags. Det vidste jeg jo ikke noget om på forhånd. Men alle de lokale deroppe i Vendsyssel, hvor han boede, de vidste jo godt,

hvad der var i hans store sorte skab. Og af en eller anden grund var omtrent næsten landsbyen og den nærmeste omegn mødt op til den lokale begivenhed, hvor hans testamente skulle åbnes på sagførerens kontor.

Og da sagføreren så åbnede testamentet og med høj og klar røst læste op, at jeg, hans eneste nevø, skulle arve det store sorte skab med indhold, så begyndte der en stille fnisen at brede sig blandt alle de lokale, uden at jeg i første omgang forstod hvorfor.

Det opdagede jeg først, da jeg havde fået skabet transporteret hjem og havde fået brudt låsene op. Det var unægtelig noget af en skuffelse. Åbenbart hans sidste forsøg på at opdrage lidt på mig. Eller at missionere for det, som han åbenbart troede på.

Kapitel 3

Hvor jeg ikke lige gider læse en gammel knaldroman og i stedet finder min natvilje frem

Nå, det første rigtige kapitel blev da helt godt, synes jeg. Sådan både lidt frækt og lidt flot sprog og sådan. Der sker da også lidt, faktisk. Så nu fortsætter jeg.

Nu er skabet ikke længere fuldt af alle de der gamle pornoblade og billige knaldromaner, der næsten var læst i laser. Det der gamle sorte skab, som jeg arvede efter onkel Rufus. Jeg bruger det til nogle andre ting nu. Værre eller bedre, det er måske en smagssag. Men nu er jeg ved at være klar.

Omhyggeligt åbner jeg det store skabs ene låge. Næsten med en slags ærefrygt. For ud kommer min natvilje, som jeg kalder den. Det er det nemmeste at kalde den, og det lyder ret neutralt. Tæt på bare at være et ord, et navn, som man – dvs jeg – har sat på den, næsten på linje med, hvis det var en stol eller et bord.

Et neutralt konstaterende udtryk. Næsten som om det er sit nattøj, man tager på, for eksempel. Og det er jo næsten også, en slags nattøj, som jeg tager på. Selv om det jo ikke ligefrem er nogen pyjamas, men noget lidt mere dybsort, festligt og på en vis måde også farverigt. Alt sammen i overført betydning, naturligvis. For om natten er alle katte sortegrå, i hvert fald så længe, de holder sig ude i

nattemørket og månen ikke er fremme. Først når de kommer ind i projektørlyset ser man deres farver og mønstre. Hvis de altså nogen, der er værd at tale om.

Men her efter midnat, der tager jeg min natvilje på, og der er ikke noget, der får lov til at hænge løst. Ikke før senere på natten. Men det er foreløbig en anden historie. Nu nøjes jeg bare med at iføre mig min natvilje, nystrøget og glatbørstet. Det sker der jo ikke noget ved, som man siger. Som nogen siger. Jeg kan jo bare tage den af igen, ikke? Og det behøver jo ikke at være lige ved solopgang. For jeg er jo ikke nogen vampyr, vel? Så jeg kan sagtens beholde den på til ud på morgenen, eller langt op ad formiddagen, hvis det passer mig.

Det hele går jo som smurt, det kan jeg allerede mærke. Du tror sikkert også på det der med at min gode vilje ligger gemt et sikkert sted, nærmest som i en bankboks, så jeg kan tage den frem igen på mandag. Hvis jeg da ikke har tabt nøglen ude i byen. Eller hvis en lommetyv af en eller anden slags har set sit snit til at negle den i nattens løb. Man ved sgu aldrig.

Men nu kører rouletten i hvert fald igen. Mine damer og herrer, gør Deres indsatser! Rød eller sort? Tænk på et tal! Vælg selv! Tag en beslutning! Hvor meget vil De satse? Rien ne va plus!

Og roulettens hjul snurrer. Hvor mon det lander?